

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 424/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 9223/2014, Rvp 9224/2014, Rvp 9225/2014, Rvp 9226/2014, Rvp 9384/2014, Rvp 9385/2014, Rvp 9386/2014, Rvp 9387/2014, Rvp 9388/2014, Rvp 9389/2014, Rvp 9390/2014, Rvp 9391/2014, Rvp 9392/2014, Rvp 9393/2014, Rvp 9394/2014, Rvp 9462/2014, Rvp 9947/2014, Rvp 9949/2014, Rvp 10890/2014, Rvp 10891/2014, Rvp 10892/2014, Rvp 10893/2014, Rvp 11134/2014, Rvp 11135/2014, Rvp 11136/2014, Rvp 11137/2014, Rvp 11215/2014, Rvp 11216/2014, Rvp 11217/2014, Rvp 11218/2014, Rvp 11219/2014, Rvp 11220/2014, Rvp 12263/2014, Rvp 12264/2014, Rvp 12265/2014, Rvp 12266/2014, Rvp 12410/2014, Rvp 12411/2014 a Rvp 12412/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Humenné sp. zn. 6 Er 56/2004 z 5. júna 2013 (Rvp 9384/2014), sp. zn. 21 Er 258/2008 z 19. júla 2012 (Rvp 9385/2014), sp. zn. 10 Er 184/2007 zo 4. marca 2013 (Rvp 9386/2014), sp. zn. 21 Er 134/2009 zo 7. augusta 2012 (Rvp 9387/2014), sp. zn. 9 Er 247/2005 z 13. februára 2013 (Rvp 9388/2014), sp. zn. 6 Er 287/2004 zo 16. decembra 2013 (Rvp 9389/2014), sp. zn. 6 Er 8/2009 z 26. júla 2013 (Rvp 9390/2014), sp. zn. 6 Er 287/2004 zo 16. decembra 2013 (Rvp 9462/2014), sp. zn. 21 Er 353/2008 z 18. marca 2013 (Rvp 9949/2014), sp. zn.

6 Er 10/2009 z 26. júla 2013 (Rvp 10890/2014), sp. zn. 17 Er 283/2003 z 5. februára 2013 (Rvp 11134/2014), sp. zn. 10 Er 115/2004 z 28. marca 2013 (Rvp 11135/2014), sp. zn. 10 Er 322/2004 z 9. apríla 2013 (Rvp 11136/2014), sp. zn. 21 Er 259/2008 z 19. júla 2012 (Rvp 11215/2014), sp. zn. 12 Er 928/2008 z 27. marca 2013 (Rvp 11216/2014), sp. zn. 8 Er 899/2007 zo 7. augusta 2013 (Rvp 12410/2014), sp. zn. 6 Er 609/2008 z 26. júla 2013 (Rvp 12411/2014), sp. zn. 21 Er 328/2009 zo 6. augusta 2012 (Rvp 12412/2014), ako aj im predchádzajúcim postupom, uzneseniami Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3 Er 146/2004 z 8. novembra 2013 (Rvp 11217/2014), sp. zn. 3 Er 245/2004 zo 17. decembra 2013 (Rvp 10891/2014), sp. zn. 3 Er 69/2004 zo 17. decembra 2013 (Rvp 10892/2014), ako aj im predchádzajúcim postupom, uzneseniami Okresného súdu Poprad sp. zn. 15 Er 150/2005 z 30. septembra 2013 (Rvp 9223/2014), sp. zn. 13 Er 113/2011 z 22. novembra 2013 (Rvp 9224/2014), sp. zn. 17 Er 114/2008 z 28. augusta 2013 (Rvp 9225/2014), sp. zn. 17 Er 527/2009 zo 7. júna 2013 (Rvp 9226/2014), sp. zn. 11 Er 70/2006 z 18. septembra 2012 (Rvp 9391/2014), sp. zn. 9 Er 110/2004 z 13. septembra 2013 (Rvp 9392/2014), sp. zn. 15 Er 8/2004 zo 16. septembra 2013 (Rvp 9393/2014), sp. zn. 20 Er 317/2005 z 27. novembra 2012 (Rvp 9394/2014), sp. zn. 18 Er 226/2004 z 12. júna 2013 (Rvp 9947/2014), sp. zn. 11 Er 54/2003 zo 16. septembra 2013 (Rvp 10893/2014), sp. zn. 20 Er 316/2005 z 27. novembra 2012 (Rvp 11137/2014), sp. zn. 10 Er 205/2009 z 13. septembra 2013 (Rvp 11218/2014), sp. zn. 10 Er 366/2007 z 20. marca 2014 (Rvp 11219/2014), sp. zn. 10 Er 399/2008 z 29. apríla 2013 (Rvp 11220/2014), sp. zn. 18 Er 208/2005 z 11. júna 2013 (Rvp 12263/2014), sp. zn. 8 Er 56/2005 z 23. júla 2013 (Rvp 12264/2014), sp. zn. 8 Er 253/2006 z 2. septembra 2013 (Rvp 12265/2014), sp. zn. 8 Er 133/2003 z 23. júla 2013 (Rvp 12266/2014), ako aj im predchádzajúcim postupom, ako aj vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 CoE 7/2014 z 20. mája 2014 (Rvp 9384/2014), sp. zn. 18 CoE 32/2014 z 27. marca 2014 (Rvp 9385/2014), sp. zn. 7 CoE 163/2013 z 28. novembra 2013 (Rvp 9386/2014), sp. zn. 4 CoE 187/2013 z 26. marca 2014 (Rvp 9387/2014), sp. zn. 17 CoE 38/2014 z 29. apríla 2014

(Rvp 9388/2014), sp. zn. 6 CoE 40/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 9389/2014), sp. zn. 20 CoE 39/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 9390/2014), sp. zn. 6 CoE 40/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 9462/2014), sp. zn. 1 CoE 198/2013 z 27. februára 2014 (Rvp 9949/2014), sp. zn. 11 CoE 24/2014 z 29. mája 2014 (Rvp 10890/2014), sp. zn. 26 CoE 19/2014 z 23. apríla 2014 (Rvp 11134/2014), sp. zn. 21 CoE 38/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 11135/2014), sp. zn. 4 CoE 38/2014 zo 16. apríla 2014 (Rvp 11136/2014), sp. zn. 4 CoE 31/2014 z 21. mája 2014 (Rvp 11215/2014), sp. zn. 12 CoE 105/2013 z 30. júna 2014 (Rvp 11216/2014), sp. zn. 2 CoE 39/2014 z 29. mája 2014 (Rvp 12410/2014), sp. zn. 1 CoE 39/2014 z 29. mája 2014 (Rvp 12411/2014), sp. zn. 12 CoE 104/2013 z 30. júna 2014 (Rvp 12412/2014), sp. zn. 21 CoE 25/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 11217/2014), sp. zn. 11 CoE 14/2014 z 29. mája 2014 (Rvp 10891/2014), sp. zn. 1 CoE 25/2014 z 29. mája 2014 (Rvp 10892/2014), sp. zn. 4 CoE 14/2014 z 26. marca 2014 (Rvp 9223/2014), sp. zn. 24 CoE 22/2014 zo 16. mája 2014 (Rvp 9224/2014), sp. zn. 7 CoE 13/2014 z 26. februára 2014 (Rvp 9225/2014), sp. zn. 6 CoE 14/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 9226/2014), sp. zn. 21 CoE 26/2014 z 25. marca 2014 (Rvp 9391/2014), sp. zn. 8 CoE 32/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 9392/2014), sp. zn. 6 CoE 41/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 9393/2014), sp. zn. 23 CoE 113/2013 zo 14. marca 2014 (Rvp 9394/2014), sp. zn. 3 CoE 17/2014 z 2. apríla 2014 (Rvp 9947/2014), sp. zn. 4 CoE 46/2014 z 28. mája 2014 (Rvp 10893/2014), sp. zn. 23 CoE 112/2013 z 29. novembra 2013 (Rvp 11137/2014), sp. zn. 8 CoE 68/2014 z 30. júna 2014 (Rvp 11218/2014), sp. zn. 8 CoE 27/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 11219/2014), sp. zn. 6 CoE 28/2014 z 25. marca 2014 (Rvp 11220/2014), sp. zn. 5 CoE 43/2014 z 29. mája 2014 (Rvp 12263/2014), sp. zn. 21 CoE 30/2014 z 25. marca 2014 (Rvp 12264/2014), sp. zn. 23 CoE 18/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 12265/2014), sp. zn. 4 CoE 30/2014 z 30. apríla 2014 (Rvp 12266/2014), ako aj im predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 9223/2014, Rvp 9224/2014, Rvp 9225/2014, Rvp 9226/2014,

Rvp 9384/2014, Rvp 9385/2014, Rvp 9386/2014, Rvp 9387/2014, Rvp 9388/2014, Rvp 9389/2014, Rvp 9390/2014, Rvp 9391/2014, Rvp 9392/2014, Rvp 9393/2014, Rvp 9394/2014, Rvp 9462/2014, Rvp 9947/2014, Rvp 9949/2014, Rvp 10890/2014, Rvp 10891/2014, Rvp 10892/2014, Rvp 10893/2014, Rvp 11134/2014, Rvp 11135/2014, Rvp 11136/2014, Rvp 11137/2014, Rvp 11215/2014, Rvp 11216/2014, Rvp 11217/2014, Rvp 11218/2014, Rvp 11219/2014, Rvp 11220/2014, Rvp 12263/2014, Rvp 12264/2014, Rvp 12265/2014, Rvp 12266/2014, Rvp 12410/2014, Rvp 12411/2014 a Rvp 12412/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 9223/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 1. augusta 2014, 5. augusta 2014, 6. augusta 2014, 14. augusta 2014, 27. augusta 2014, 3. septembra 2014, 5. septembra 2014, 19. septembra 2014 a 23. septembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uzneseniami Okresného súdu Humenné, Okresného súdu Kežmarok a Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresné súdy“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia okresných súdov“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

Potom, ako v začatých exekučných konaniach okresné sudy poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, napadnutými uzneseniami okresných súdov boli exekúcie ex offio zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené.

Na základe odvolaní sťažovateľky boli napadnuté uznesenia okresných súdov potvrdené napadnutými uzneseniami krajského súdu ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu v obširnej argumentácii namieta, že postupom a uzneseniami okresných súdov a krajského súdu boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, charty, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatých a prebiehajúcich exekučných konaní, na vykonanie ktorých okresné súdy už raz udelili súdnemu exekútorovi poverenia, došlo k prekročeniu právomoci okresných súdov ako súdov exekučných, v kompetencii ktorých podľa sťažovateľky nie je vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresné súdy podľa sťažovateľky rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení exekúcií, čím mali sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie, pretože podľa sťažovateľky má síce v tom-ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenie okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach podaných ústavnému súdu namieta, že tak okresné súdy, ako ani krajský súd nenariadili v daných veciach pojednávanie aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012, ako aj to, že obidva súdy veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“), pretože podľa sťažovateľky sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo buď dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve, alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spisanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, a v tomto smere podľa sťažovateľky súdy nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte danej veci.

Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 47 charty napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, napadnuté uznesenia okresných súdov a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu, ako aj postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde

možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami okresných súdov

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami napáda postup okresných súdov v napadnutých konaniach a napadnuté uznesenia vydané v týchto konaniach, ktorým okresné súdy zamietli žiadosti

sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, resp. vyhlásili exekúcie za neprípustné a zastavil ich.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému postupu a napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami krajského súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky uzneseniami krajského súdu, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do štyroch základných východiskových rovín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajský súd nenapravil pochybenie okresných súdov, ktoré ako súdy exekučné podľa sťažovateľky nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmavali exekučné tituly (potom, ako už raz tieto exekučné tituly preskúmali pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií) Okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajský súd nenapravil ani pochybenie okresných súdov, ktoré pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikovali smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva, okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajský súd a tiež pred ním okresné súdy hoci mali, neprerušili exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“, alebo otázku, prečo splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom,

je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka tiež namieta, že tak krajský súd, ako ani pred ním okresné sudy nenariadili v daných veciach pojednávanie tak, ako im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, vo svojej argumentácii k odmietnutiu sťažností v tejto časti ako zjavne neopodstatnených sa plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach napr. sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013 (v prípadoch, keď bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo v rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013 (v prípadoch, keď bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.).

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné na ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky poukazujúcej na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE 641/2011 z 30. novembra 2012, ktorým Krajský súd v Bratislave síce zrušil uznesenie prvostupňového súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny a v časti

úrokov z omeškania, ústavný súd uvádza, že tak urobil v dôsledku nepreskúmateľnosti odôvodnenia zrušovaného uznesenia, a tým naplnenia odvolacieho dôvodu zakotveného v § 221 ods. 1 písm. f) OSP (t. j. odňatia možnosti sťažovateľky konať pred súdom), nie však z dôvodov, ktoré by vylučovali právne posúdenie sťažovateľkiných prípadov, z akých vychádzal krajský súd pri konaní a rozhodovaní o odvolaniach proti uzneseniam okresných súdov, ktoré sú predmetom tohto ústavného prieskumu.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práv na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúci krajský súd pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov už z uznesení okresných súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom zmysle, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré dospel k záveru, že uznesenia okresných súdov sú vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach

princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, vzhľadom na čo nič nesignalizuje možnosť porušenia v petite sťažností označených práv.

V súvislosti s uvedeným a vzhľadom na skutočnosť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ by sa tento právny prostriedok z materiálneho hľadiska javil v obdobných identických prípadoch ako neefektívny, je podľa ústavného súdu namieste otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keď sa na ústavný súd opakovane obracia so sťažnosťami, ktoré sú vo svojej materiálnej podstate identické a v tej súvislosti pre sťažovateľku s ich predvídateľným posúdením ústavným súdom.

Ústavný súd poukazuje na to, že veľká časť námietok sťažovateľky o porušení jej v sťažnostiach označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru, dodatkového protokolu a charty vo vzťahu ku konaniam okresných súdov (a vecne nadväzne na neho aj k odvolacím konaniam), ktorými nebolo vyhovené žiadostiam sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, je odôvodnená argumentáciou týkajúcou sa vyhlásenia exekúcií za neprípustné a ich následného zastavenia. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na to skutočnosť, že sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 9224/2014 neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, ústavný súd uvedenú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

V kontexte s už uvedeným ústavný súd dodáva, že sťažovateľka aj takýmto spôsobom zahľcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už vopred vedomá, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného

bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah (napr. I. ÚS 3/2013).

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v nich už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016